

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 3

Mars 1978

14. årgang

Himmelbrødet som gir verda liv

Joh. 6, 35.

Av Øyvind Andersen

«Jeg er Livsens Brød. Den som kommer til meg, skal ikke hunge, og den som tror på meg, skal aldri noensinne tørste.» (Joh. 6, 35)

Som du skjønner, er det Jesus som sier dette. Jeg er livsens brød, eller som vi pleier å si i mere moderne uttrykksform, jeg er Livets Brød. Jeg tror ikke vi riktig forstår dette uttrykk som vi burde i vår daglige tale. Det betyr det brød som føder oss til evig liv. Vi er jo ikke akkurat vant til at brød skaper noe i oss. Vi er vant til at det nærer og oppholder et liv som er der på forhånd, og det gjør i sannhet også dette brød. Det nærer og oppholder livet i oss som tror på Jesus, det er sikkert og visst at det gjør.

Men det er meget mer med dette brød, det skaper liv, det bringer liv inn der det på forhånd ikke er noe liv. Det var dette jeg gjerne ville få understreke først. Det er vel mer enn en som hører dette, som ikke lever med Gud. Og du spør deg selv kanskje hvordan et menneske kommer til liv i Gud. Det er ikke mulig for deg å komme til liv i Gud hva du enn prøver å gjøre. Du kan ikke omvende ditt eget hjerte heller. Du kan vel begynne å be, og det vil jeg håpe at du gjør. Du kan vel prøve å vende deg bort fra det du vet er ondt og galt, og det vil jeg be deg om å gjøre. Men du blir ikke omvendt til Gud med det alikevel. Du får ikke et nytt

sinn og et nytt hjerte, du får ikke nye interesser. Kort sagt, du får ikke noe nytt liv hva du nå enn vil gjøre.

Men her taler jeg om Livets Brød. Det gir nytt liv. Og der hvor dette blir mottatt, der hvor man eter av dette brød, der kommer et menneske til liv i Gud, et menneske som på forhånd er dødt i sine synder og overtrødelsjer. Et menneske som på forhånd er borte fra Gud, kommer i samfunn med Gud gjennom dette brød. Det er Jesus selv som er dette brød. Hvor får jeg det hen, spør du? I ordet om ham. Du skal merke deg at ordet om Jesus og Jesus selv, det er det samme. Når vi taler om Livets Brød, blir det brukt om selve det ord som Jesus forkynner. Han kommer til oss i et budskap. Det er det budskap som Jesus kommer med om hvem han er, og hva han er kommet for å gjøre, og som han også har fullbragt for oss. Budskapet om Jesu person, om Jesu stedfortredende offer, budskapet om at Gud selv er blitt menneske.

Det er det Jesus sier om seg selv. Han sier at han er Gud, at han er et virkelig menneske. Han kaller seg Menneskesønnen, det vil si, menneske med stor M. Han er det mest virkelige mennesket som har levd. Men dette mennesket er Gud, og dette menneske gjør alt det som du og jeg skulle ha gjort, men ikke kan på grunn av vår synd. Guds

Sønn har i alle menneskers sted og på alle menneskers vegne tatt bort vår straff. Han har båret den for oss. Han er blitt behandlet etter alt som vi har pådratt oss av konsekvenser på grunn av vår synd. Og til gjengjeld får vi alle de rettigheter som egentlig tilhører Guds Sønn, med hele hans barnerett og arverett.

Dette kommer til oss i et budskap. Og dette budskapet det er Livets Brød. Jesus selv er Livets Brød. Der hvor dette blir hørt og lagt merke til, slik at en begynner å registrere hva dette budskapet inneholder, der kommer et nytt liv inn i det indre menneske hos den som hører det uten å gjøre motstand mot det.

Dette vil jeg gjerne ha sagt til deg som ikke er kristen. Du skal høre ordet om Jesus, at han har tatt bort dine synder. At han har fullført frelsen for deg, nettopp for deg. Uten å gjøre motstand mot dette ordet, så går det inn i dag. Det er dette ordet som frelser deg forstår du. Du blir et nytt menneske.

Vi som kristne, må stadig ta imot det, vi blir aldri ferdige med det. Vi kan jo si det at vi kjenner vel til ordet om Jesus på en måte, vi har jo lest det gang på gang. Vi vet rent teoretisk iallefall hva det inneholder. Men det er ikke noen mening i å si at vi kjenner ordet om Jesus. Vi kunne like gjerne si, vi vet da hvordan et brød ser ut. Jeg har spist brød så ofte, og nå vet jeg hvordan et brød ser ut. Vi vet så godt hvordan et brød virker også når vi spiser det. Så nå behøver jeg ikke å spise det mer. Det ville ingen falle på å si. Det er ikke noe menneske som kan leve uten brød. Vi kan klare oss uten mange ting vi mennesker, men uten brød kan vi ikke klare oss. Og det er ikke noe menneske som vil falle på å si at et brød vet jeg da hva er. Så det trenger jeg ikke å spise. Like meningsløst er det å si det overfor Guds Ord Ja, dette kjenner jeg da til, du er alltid avhengig av det, du trenger alltid til det. Hver enes-

te dag, jeg kunne nesten ha lyst til å si, du trenger det mange ganger om dagen. Du trenger det hele dagen, Ordet om Ham, Livets Brød.

Den som kommer til meg, han skal ikke hungre. Å komme til Jesus det er det samme som å høre hans Ord, ikke gjøre motstand mot det. Den som tror på meg, skal aldri noensinne tørste. Det betyr akkurat det samme. Enten jeg sier den som kommer til Jesus eller den som tror på Jesus, så sier jeg en og samme ting. I dette kapitlet i Joh. 6 er det også sagt med litt andre ord. Det tales om å ete menneskesønnens kjøt og drikke hans blod. Og da tenker ikke Jesus først og fremst på nattverden, som det ofte blir sagt. Riktignok kan det ordet anvendes på nattverden, det er sant nok. Men det Jesus først og fremst tenker på, er den personlige tilegnelse av han. Å tro på Jesus er det samme som å ete han, forstår du.

Det er det samme som å ete ham, fordi det er å tilegne seg Jesus. Jeg blir ett med Jesus ved troen på Jesus. Alt det ordet sier om Jesus, det eier jeg, det har jeg, det går inn i meg, det er livet i meg ved at jeg tror på det.

Likesom Faderen har sendt sin Sønn til verden, og Sønnen lever ved sin Fader, så skal vi leve ved ham. Han er sendt til verden forat vi skal leve ved ham, sier Guds ord nettopp her i dette kap. 6.

Vi får også lov til å anvende det på nattverden, for nattverden er et nådemiddel for dem som har tatt imot Jesus. Det er sikkert og visst. Og ved Herrrens bord mottar vi Jesu legeme og blod, det er klart etter alt hva Guds ord sier om nattverden. Men du skal være klar over at du tilegner deg Jesus ved å tro på ham, og ved å omgåest det ord som jeg her har pekt på, og som du ikke minst møter i dette kap. seks i Johannes-evangeliet. Så eier du et nytt liv, det kommer inn i deg gjennem dette ordet, det næres og vokser i deg gjennem deg videre til dine

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde oppe av friviljuge gaver.

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland ,5400 Stord. Postgiro : 42887, Stord.

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseiling, adresseforandring og gaver til bladet.

Red. Amund Lid, tlf. 75 Norheimsund og post 5600 Norheimsund.

Norsk Lutherisk Lekmannsmisjon

Form.: Leif Øygarden, 3766 Sannidal
Tlf. Kragerø (036) 83117

Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund. Postgiro: 68213. Bankgiro :
Vikøy Sparebank 3530.07.09492

medmennesker.

Når Guds ord finner rom i oss og får bli i oss, begynner Jesus å bruke oss slik at han gjør seg selv kjent for våre medmennesker. Og jo mer vi selv er avhengig av evangeliet, desto mer innflytelse får vi bli til for andre menneskers frelse. Det er vårt forhold til Jesus som egentlig avgjør hvilken betydning vi får for våre medmennesker. Det har vi så lett for å glemme.

Derfor hør dette igjen, det er Jesus som sier det: Jeg er livsens brød!: Amen.

Avskrift etter lydband fra Den Lutheriske Timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A. L.

**Forløsningen i Kristus
Jesus**

(Rom. 3, 24)

Nylig hørte jeg en predikant tale over dette ordet, og det ble til så stor velsignelse for meg at jeg vil forsøke å skrive ned noen tanker.

Forløsningen er et sjeldent ord i vår språkbruk. Vi pleier å si om en kvinne som får et barn, at hun er forløst, hun er løst fra noe hun har båret på lenge. Det samme kan vi se om våren når solen tiner opp frost og kulde, og det som synes å være dødt får nytt liv. Da Gud hadde skapt mennesket og det falt i synd. Ingen ville bli rettferdig, ikke en eneste en. Gud tenkte da på hvorledes han skulle forløse menneskene, og sendte dem en forløser ved navn Jesus Kristus.

Det står skrevet om menneskene at der var ingen som søkte Gud. Det er en merkelig og forferdelig attest. Spørsmålet ble da hvorledes menneskene skulle få del i den forløsningen som Jesus vant oss, ved sin stedfortredende og forløsende død på korset. Det ble ordnet på den måten at Gud sendte oss sitt ord, som Skriften kaller en livgivende sæd. Denne sæd blir sått i menneskehjertet når Guds Ånd får påvirke det slik at det tar imot ordet i tro. På samme måte som sæden blir til et menneske i mors liv, slik vil også ordet om Jesus ved ånden bli til et åndelig menneske, et nytt liv, i det menneske som tar imot forløsningen i Kristus Jesus i tro. Men denne Åndens og ordets gjerning i synderhjertet, må føre til en forløsning, som for barnet i mors liv, ellers vil livet komme til å dø. Denne forløsningen kaller Bibelen for gjenfødsel. Uten at vi blir født av Ånden, kan vi ikke se eller komme inn i Guds rike, sier Jesus (Johs. 3. kap.)

Dette er en gjerning som bare Ånden kan

utføre, ved Guds ord, ved evangeliet om Jesu forløsnig på korset. Og den vil alltid bli gjennemført i smerte, om det enn kan vere mer eller mindre smerte for den enkelte. Blander menneske sine tanker og gjerninger inn her, vil ofte resultatet bli dårlig, og ofte ødelegges det verk Gud har begynt. Særlig hvis man forsøker å presse frem en åndelig fødsel før tiden er inne. Da går det ofte som en misjonær sa en gang: De slår hull på eggene, for å hjelpe kyllingen frem før tiden. Om der da er liv i kyllingen, vil den enten dø eller bli et misfoster. Jeg er redd for at vi har mange slike misfoster i våre kristne forsamlinger i vår tid.

Et barn kan ta skade eller bli ødelagt før det kommer så langt at det kan bli født på normal vis, og slik kan det også gå med den livets sæd som Gud sår i menneskehjertene, det kan ødelegges før den åndelige fødsel kan skje. Vi skal her merke oss at når et menneske blir født, så blir det født med alle de naturegenskaper det trenger til et normalt menneskeliv. Ikke alle viser seg med det samme de blir født, men de kommer frem etter som barnet vokser og utvikler seg. Slik er det også med den som er født av Ånden, han har alt det som trenges for å leve med Gud, for å være salig, ved troen på Jesus. Noe av livet og de medfødte egen-skaper kommer tilslutning straks ved fødselen, mens andre først når livet i troen på Guds Sønn vokser og utvikler seg ved å vokse i kjennskap og nåde.

Et menneske som er født, det må få mat, tilsyn og pleie, kjærlighet, lærdom, bli ledet, tuktet og trøstet o.s.v. for å vokse og utvikle seg til et menneske som kan bli til glede og nytte i samfunnet.

På samme måte er det med det Guds barn som er født av Ånden, og tar jeg feil når jeg tror at her svikter det mye hos oss Guds folk i dag? Her setter Jesus dem han har kalt til åndelige fedre i arbeide, og har de ikke et hyrdehjerte som ser sin oppgave, da kan mye galt hende i Guds forsamling.

Vi ber om vekkelse, og det forkynnes til vekkelse, men hva skjer det i blant oss? Da har denne tanke kommet til meg: Det skulle vel ikke være mangel på åndelige fædre som er årsaken, som kan ta seg av de nyfødde Guds barn? Har ikke Gud fått utdanne oss til åndelige fædre, slik at vi kan bære frem og føde barn inn i Guds forsamling, og svikter vi vår oppgave å fø og vokte Jesu lam slik at de dør på grunn av mangel på tilsyn?

Vi har mange utdannelsestilbud i vår tid. Men hvor mange søker den Guds skole der åndelige foreldre blir født og oppdratt av Gud, til å fø lamma hans, vokta sauene hans, og føre dem frem til «manns modenhet», som Skriften lærer (Efes. 4, 12 - fg.)

Alle er trolig enige om at her er mye veikt kristenliv i dag, og det ser ut for å bli veikere og veikere år for år etter som de gamle støttene faller bort og få nye kommer til. Undersøker vi så hvor vekheten kommer fra, da vil det sikkert vise seg å ha sin årsak i kostholdet. Livets ord blir ganske visst blandet for mye med verdslyghet, og skikker seg lik med denne verden. Det har vist seg at der kostholdet er sunt, der vil det også fremstå sunne og sterke kristne.

Ole Rolfsnes.

Kva er sanning

Men so er du då ein konge? sa Pilatus. Jesus svara: Det er som du seier, eg er ein konge. Til det er eg fødd, og til det er eg komen til verdi at eg skal vitna for sanninga. Kvar den som er av sanninga, lyder på mi røyst. Joh. 18. 37. Mest alle menneske tar meir eller mindre store valg i sitt liv. Det gjeld valg av utdaning, yrke, ektemake og meir slikt. Slike valg får store følger for resten av livet. Mange, mange såg dette for seint og tenkte. Å, eg valgte feil. Dei fekk ikkje ut av valget det dei hadde håpa på. Her er mange brustne livshåp.

Det er eit valg som går framom alt, kva er det? Det er når menneske møter sanninga - Jesus. Her er ikkje eit både og, eller eg får no sjå, nei, her er det enten eller. Ein skulletru at i ei tid som no er, med so mykje lygn, fusk og fant, både i det verdslege og i det religiøse, ville folk leita etter sanninga. Men nei, det ser ikkje slik ut, og vil aldri verta slik heller. For denne verdens Gud har forblinda hugen åt dei vantruande, so Ijoset frå evangeliet om Kristi herlegdom, han som er Guds bilet, ikkje skal skina for dei. Jesus sa eit svært ord ein dag: «Men når Menneskesonen kjem, skal han då finna trui på jordi? Kan vel og seja sanninga, for trua vart fødd berre ved sannings ord, ikkje av gjerninger.

I dag står vi saman med ein stor mann som møtte sanninga, Pilatus. Kvart eit menneske som hører eller les dette ordet, møter det same. Det er mykje alvorleg å møta sanninga. Det får so svære fylgjer, både for deg sjølv og andre, ja, for tid og æva. I Pilatus sitt liv ser vi at alt ligg gøynt i det han gjorde med Jesus denne dag. Ja, men, seier du, eg er ikkje so uvetig, eg går ikkje so langt. Det syntes heller ikkje Pilatus. - Pilatus sin tanke var: Eg kan ikkje vera so stri på mine meininger, og folket må no vera

teken omsyn til. Sanninga som skulle gjort Pilatus fri frå Guds dom og mennneske-frykta sine lenker, vart avvist. Er ikkje dette svært å sjå? Ser du kor Jesus talar sant då han sa: Kvar den som er av sanninga, lyder på mi røyst. Pilatus sitt hjarta var ikkje av sanninga, og frelsar-røysta slapp ikkje inn til hans døde hjarteliv. Han gjorde det same som det høge råd og mengda av folket, han let seg dára av lygna, og lygna sin far. Kva har du gjort med sanninga? Same dagen var det ein annan mann som møtte sanninga. Han var ein røvar, og han sa det slik: Vi får det vi har fortent, men denne har ikkje gjort noko vondt. - Jesus, sa han: Kom meg i hug når du kjem i ditt rike. Tenk om Pilatus hadde erkjent det same, for Jesus sa til han: «Mitt rike er ikkje av denne verda.» Men nei, sanninga slapp ikkje til i hjarta hans.

Det er svært å måtta bøya seg for sanninga for vårt stolte og vantrugne hjarta. «Usæl er eg, no er det ute med meg, for eg er ein mann med ureine lippor, og eg bur millom eit folk med ureine lippor, og augo mine hev sett kongen, Herren, allhers Gud. Dette seier ein som tok i mot sanninga om seg sjølv. Det same må alle seja, som let sanninga lysa over sinn og hjarta. Men å kor frigjerande der sanninga slapp til. Høyr: «Då flaug ein av serafane burt til meg, han hadde i handa ein gloande stein, som han med ei tang hadde teke på altaret. Med den rørde han ved munnen min, og so sa han: Sjå, denne hev rørt ved lippene dine, no er di misgjerd burte, og di synd er sona. Esa. 6, 6-7.

Som svar på si bøn om nåderiket, får den eine korsfesta røvar høyra: Det seier eg deg for visst, svara Jesus: I dag skal du få vera med meg i Paradis. Det var kongenes konge sitt rike, som bare få får del i, men vart forkasta av mengda.

Kvífor har menneske so vanskeleg for å ta i mot sanninga om seg sjølv? Er det ikkje klårt nok sagt oss? Er det noko punkt

i titalen som er vanskeleg å skjøna? Sikkert ikkje. Høyr, mennesket lika myrkret betre enn ljoset, for gjerningane deira var vonde, - for han vil ikkje at gjerningane hans skal koma upp i dagen, slike dei er. Her ser du Kain, Pilatus, Judas og alle deira etterfylgjarar.

Skulle tru at mange såg dette og ropa med David. Kasta meg ikkje burt frå di åsyn og ta ikkje din Heilagande frå meg. Men nei, det minkar alt fort med slike hjarter som tek i mot sanninga. Mennesketankar og løgn har grorbotn i dag som aldri før.

Sanninga om Jesus, han som er Guds oferlam, han som vart gjeven for våre synder og oppvekt til vår rettferdigjering. Den som ikkje visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, so me skal verta rettferdige for Gud i han.

Å, kor gjerne Jesus ville at Pilatus skulde flytta frå løgn og menneskefrykt over i nådens og sanninga sitt rike. Då hadde han

fått ein som kunde halde han oppe under alle vanskår. Ein som kunne seia: Pilatus, all di synd er sona - du har fått dobbelt att for all di synd. For dette er Guds evige sanning til alle tider. Pilatus avviste dette, for å få æra av menneske, som varte berre ei lita kort tid. Istaden fekk han ein evighet utan Gud, utan lys, fred eller håp. Ser du for eit dårleg byte? Skulde ikkje vi be som sangaren:

«Med bønn jeg støv og muld For Gud fremtreder, Jeg beder ei om gull og verdens glede, Men jeg har større ting min Gud å sige, Ei mindre enn som så, Jeg beder om å få Alt himmerike.

Jeg kysser på din hand, Om nåde beder, At du ved sannhets Ande Rett vel meg leder, Mitt hjertes mulm og myrke mer oppklare Og sender lyset inn Som alle mine trinn Fra fall bevarer.

Odd Dyrøy

Om åndelig søvn og sikkerhet

Av C. O. Rosenius

Vokt deg for den åndelige søvnen!

I Matt. 25, 5 sier Jesus om de ti jomfruer - både om de kloke og de dårlige - at «da brudgommen ga seg tid, slumret de alle inn ogsov». Dette ser vi også nå: Det hersker en ubegripelig søvnaktig og lunkenhet iblant oss. Verden er død, sikker og forstokket. Hykleren bedrar seg selv år etter år med falsk kristendom og falskt håp. De vakte og troende blir glemme, søvnige og gjør usikre skritt, stanser på halvveien eller vender helt tilbake til åndelig død. Og årsaken er at brudgommen gir seg tid. Tiden faller lang og ensformig. Det skjer ikke noe underlig og usedvanlig, den ene dag er som

den andre, det ene år som det andre, og det skjer ikke noen tegn på Herrens gjenkomst. De ugodelige trives og fryder seg i medgang, ser lykkelige, glade og trygge ut. Det blir gjort narr av dem som frykter Herren, de kommer ut for ulykker og motgang. Man forsommer Guds ord og bønnen.

Når de levende kristne blir søvnige, viser det seg på den måten at det åndelige synes ringe og mindre viktig for dem. De blir tilfreds med seg selv og stoler på seg selv. De er ikke tyngt av synden, det er ikke noen strid mellom ånd og kjød, ingen frykt for fienden, ingen mistanke til seg selv — som Peter hadde da han forsikret om at han

ikke skulle fornekte Jesus, eller David som kastet lettsindige blikk på kvinnen uten å frykte noen fare.

Men det som skiller den levende kristne fra den døde, er: Den første blir snart bekymret over seg selv, de får et blikk fra Frelseren som vekker dem, og går ut og gråter bittert. Når Gud må bruke utvortes ting som skal tukte dem, tar de advarselen og straffen til hjerte, bekjenner sin synd og vil bli annerledes.

Derimot er det tegn på at søvnen og sikkerheten er gått over til død, eller er tegn på falsk kristendom, når man fremdeles er tilfred og trygg, ikke lar advare, men gjemmer, nekter og forsvarer synden. Eller de kan det utvortes, men har ikke nådens liv og som de dårlige jomfruer ligner de kloke i all erfaring.

De hører, de leser, de tror at tusen andre er bedratt, men de frykter ikke forat det kanskje kan være dem selv. De hører om tegnene på denne tilstand, men slår det bort.

Det mest slående eksempel på denne tilstand er vel Judas. Han var en Jesu disippel. Han ble forherdet på den måten at han litt etter litt vendte seg til synden. Tyveriene hans økte litt etter litt. For en Jesu disippel må først begynne med en liten synd. Før han er i stand til å begå de største. Således er han den siste kvelden så forblindet at han kan høre Jesu ord: «Ve det menneske ved hvem Menneskesønnen blir forrådt! Det hadde vært godt for det menneske om han aldri var født» — uten å forskrekkes, kunne hilse sin herre med et kyss da bødlene la hånd på ham.

Her ser vi hvordan forstanden er helt koblet ut når hjertet er forstokket.

Av dette kan vi lære det som Luther uttrykker slik: «Den som ikke frykter for seg selv, har mest grunn til å frykte.» Han burde forskrekkes. For det er et forferdelig tegn på åndelig død når man ikke har mistanke til seg selv, når man lever i en hemmelig synd,

når man ikke anser synden som noe betydningsfullt, eller når man er tilfreds med seg selv.

På den annen side er det et utmerket tegn på at man er så våken at man frykter for seg selv. Ja, de frykter også da når det ingen fare er, da har mistanke til seg selv, er engstelige for å bedra seg selv, er utilfredse med seg selv, og når de holder på å sogne inn, er de mest bekymret.

Denne fryktens ånd har man når man våker, og den gjør at fårene holder seg nær til hyrden, og kyllingene er bestandig under hønens vinger. De søker daglig Kristi rettferdighet, derfor er de bevart for det som skal komme, og er beredt til en dag å stå for Menneskesønnen.

Hva sier Paulus? «Derfor er det mange skrøpelige og syke i blant eder, og mange sover inn. Men dersom vi dømte os selv, ble vi ikke dømt. Men når vi dømmes, da refses vi av Herren, forat vi ikke skal fordømmes sammen med verden» (1. Kor. 11. 30-32).

Og Jesus sier: «Se, jeg kommer som en tyyv. Salig er den som våker og tar vare på sine klær, så han ikke skal gå naken og de skal se hans skam» (Ap. 16, 15). «Men det jeg sier til eder, det sier jeg til alle: Våk!» (Mark. 13, 37.)

Ansvaret for din brors sjel

«Elsk din neste som deg selv.»

3. Mos. 19, 18.

Kan du elske din neste når du ser at han går mot fortapelsen, og aldri sier det til ham? Det er vår høyeste plikt å arbeide for vår nestes frelse. For vi vet jo at den uomvendelige til fortapelsen, og at han ved omvendelse kan bli himmelmens arving. Den ringeste kristne kan bli middel til dette. Vi kjenner jo Jesu ord: «Den som ikke samler med meg, han spreder», og apostelens ord: «Den som omvender en synder fra hans villfarende vei, han frelser en sjel fra døden.» Vi kjenner

det kongelige bud : «Elsk din neste som deg selv.»

Det er et forferdelig bevis på det dype syndefall i vår natur at ellers redelige kristne kan sette denne kristenplikt til side. Vi kan jo daglig være sammen med dem som uten å vite det står for dommen til den evige fortapelse, og likevel søker vi ikke med et eneste ord å advare dem. Da må vi jo tvile på om vi har en gnist av tro på Guds ord, eller om vi er ved sans og samling !

Det er stor forskjell på kristne her. Noen er bekymret for sin neste og arbeider med glede på deres omvendelse. Andre lever i en sorgløs makelighet, er åndelige egoister som bare lever for seg selv. Vi må spørre dem : Mon ditt nådeliv nå er friskt? Mon du lever i samfunn med Frelsen?

Jesus sier at den som tror på ham, av hans liv skal det rinne strømmer av levende vann, og evangelisten bemerker at dette sa han om den ånd de skulle få (Joh. 7, 38-39). Og en annen gang sier Jesus : «Men det vann jeg vil gi ham, blir i ham en kilde med vann som veller fram til evig liv.» (Joh. 4, 14)

I en kilde veller vannet fram ustanselig. Det lar seg ikke stoppe. David sier også om Åndens tvingende kraft : «Se, jeg lukket ikke mine leper» (Salme 40, 10). Hvor kilden er, flyter det levende vann sunt og vederkvegende til dem som er omkring. Men der det ikke er noen kilde, arbeider man forgjeves på å kalles livets vann fram.

Her kan vi feste oss ved to tegn : En manner seg opp og bestemmer seg til å vitne om Kristus. Men det blir ikke noe av dette vitnesbyrd. Alt er så tungt og umulig. Det andre tegnet er at når dette vitnesbyrdet presses fram, er det så kraftløst, så lunkent at det ikke kan gi noe liv.

Derfor må alle som vil virke for sjelers frelse, tenke på Jesu ord om at det beror på en kilde i det indre, et sunt og levende trosliv med ham som alene gir verden liv. Når Paulus taler om dette, sier han : «For Kristi

kjærlighet tvinger meg» (2 Kor. 5, 14). Det er dette som er grunnen til hans utrettelige virksomhet. Det var det som gjorde apostelen så brennende.

Det nyter ikke å forstå Kristi kjærlighet med forstanden. Skal den bli en tvingende kraft i hjertet, må man omfatte den med den tro og se den i det lys som alene Ånden gir. Den må fylle selve hjertet med fryd og fred i Den hellige ånd — ved troens inderlige kjennskap til Kristus og hans kjærlighet. Da først blir det en kilde som med indre tvingende kraft veller fram. Paulus beskriver dette trosliv slik : «Jeg lever ikke selv, men Kristus lever i meg.»

Men hva var det egentlig Paulus sa da Kristi kjærlighet tok en slik plass i hans hjerte? Han sier at «en er død for alle, derfor er de alle døde (2. Kor. 5, 15).

Her er hemmeligheten. Det er forsoningens hemmelighet : Kristus er satt i vårt sted, han døde på korset for oss. Dette gjelder for Gud som om vi var døde, for Gud så oss alle i ham, og så ikke Kristus, men oss dø på korset.

Slik skal også Kristi kjærlighet tvinge oss - bare den blir utgytt i våre hjerter ved Den hellige ånd, og vår tro ikke bare er spekulasjon, et tankespill, men Guds levende verk. Det er særlig på tre måter den skal tvinge oss til å gjøre noe for vår neste.

For det første må troen bli en kilde i vårt hjerte, som veller fram med levende vann. For det annet virker den at hvert menneske kommer i et annet lys. Vi ser at alle allerede er forløst fra sine synder, har lidd døden på Golgata, og nå må gå fortapt, bare fordi de blir borte fra Kristus !

Når vi med dette lys i hjertet ser et stakkars menneske, da må vi tenke med inderlig deltagelse : Å, bare du nå visste at dine synder allerede er utslettet, og at du allerede er død med Kristus — bare du nå vil komme og ta imot din arv ! Du kan få den når som helst for ingenting.

For det tredje kan ikke nå den kristne leve for seg selv lenger, men bare leve for ham som har kjøpt oss med sitt blod.

Det er dette Paulus tilføyer i v. 15 : «Og han døde for alle, for at de som lever, ikke skal leve for seg selv, men for ham som er død og oppstanden for dem.»

En kristen skal ikke lenger se på seg selv som sin egen herre. Han er dyrt kjøpt. Alt i ham tilhører hans Herre. Og spør vi ham hva han vil at vi skal gjøre for ham, svarer han : De gjerninger som jeg gjør, skal dere også gjøre. For dere har alltid fattige hos dere og åndelige blinde og døve. Og hva dere har gjort mot en av mine minste, det har dere gjort mot meg.

Du skal leve for ham her, og han skal ta seg av den store forsoningssak som ypperste-prest. Hvilket salig bytte !

Fra Veiledning til fred.

Hjelpebosheten

Av Ole Hallesby

Hvordan ser den hjertetilstand ut som Gud kjenner som bønn? Jeg vil nevne to ting. Det første er hjelpebosheten, det andre er troen.

Hjelpebosheten er visst både det første og det sikreste kjennemerke på det bedende sinn. Så vidt jeg forstår, er bønnen egentlig innrettet bare for de hjelpebosete. Den er de hjelpebosete siste utvei. Ja, i sannhet, den *siste* utvei. Vi prøver alt før vi endelig går bønnens vei.

Ikke bare før vår omvendelse er det slik. Hele vårt kristenliv igjennem er bønnen vår siste utvei. Vel vet jeg at vi holder mange pene bønner, både private og offentlige, uten at hjelpebosheten driver oss. Men jeg er ikke sikker på at dette er en bønn.

Bønn og hjelpeboshet hører uløselig sammen. *Det er visst bare de hjelpebosete som kan be.*

Hør det du som er så hjelpeboset at du ofte ikke vet noen råd. I slike stunder vet du heller ingen råd til å be. Ditt sinn er så fullt av synd og urenhet. All din interesse er fylt av det som Bibelen kaller verden. Gud og det evige og det hellige er så fjernt og så fremmed for deg at du kjenner det som en dobbelt synd å ville nerme deg Gud med et slikt sinn. Av og til må du spørre deg selv : «Vil jeg virkelig løs fra dette lunkne sinn og dette verdslike liv? Når mitt kristenliv aldri blir annet enn lunkenhet og halvhett, er ikke det en følge av at jeg innerst inne nettopp vil ha det slik?»

Slik kjemper en redelig med sin medfødte uredelighet. Og kjenner seg så hjelpeboset til-intetgjort at bønnen fryser på hans lepper.

Hør min venn! Din hjelpeboshet er din beste bønn. Den roper fra ditt hjerte og inn i Guds hjerte, bedre enn alle dine ord og bønner. Han hører den fra det første øyeblikk da hjelpebosheten grep deg. Og han er i full aktivitet med å oppfylle din hjelpebosethets bønn, nå som den gang han hørte den verk-brudnes hjelpebosete og ordløse bønn.

Du som er mor, forstår lettere denne side ved bønnen. Ditt lille spebarn kan ikke forme en eneste bønn til deg i ord. Og likevel ber den lille så godt han kan. Han kan riktig nok bare skrike. Men du forstår bønnen i skriket hans.

Ja, den lille behøver ikke en gang å skrike. Du trenger bare å se ham så hjelpeboset avhengig av deg, så stiger det en bønn til ditt morshjerte som er sterkere enn alle hans skrik.

Han som er far for alt som heter mor og alt som heter barn i himmel og på jord, han har det på samme vis. Vår hjelpeboshet er en eneste sammenhengende bønn til hans fars-hjerte. Og han er ustanselig opptatt med å høre denne bønn og å tilfredsstille alle våre

behov. Natt og dag holder han på med dette, skjønt vi som oftest ikke legger merke til det, langt mindre takker ham for det.

Du som er mor, forstår ham også her bedre enn oss andre. Du steller den lille dag og natt, skjønt han ikke forstår hva du gjør og ofrer og lider for ham. Han takker deg heller ikke, og ofte er han vrang og vanskelig for deg. Men du lar deg ikke hindre. Du hører uavslatelig den bønn som hans hjelpebosset roper inn i ditt morshjerte.

Slik er Gud.

Bare det at han gjør på en fullkommen måte det en menneskelig kjærlighet gjør ufullkommen. Som en god mor vier sitt liv til å stelle barnet sitt, slik har den evige Gud i sin ufattelige nåde vidd sitt evige liv til å stelle sine små og yngelige menneskebarn.

Slik er Gud mot alle.

Også mot deg, min uomvendte leser. Du tenker helst at Gud ikke er glad i deg. Av og til mener du at han ikke bryr seg om deg. Til andre tider kjenner du som om Gud forfølger deg med hevn og gjengjeldelse, som om han forstyrrer alle dine planer og ruinerer all din lykke.

Nei, min venn, slik er ikke Gud! Du kjenner ham ikke, og går omkring med et vrengbilde av ham.

Hør nå hvordan Gud er: «Han lar sin sol gå opp over onde og gode, og lar det regne over rettferdige og urettferdige» (Matt. 5, 45). Kristus benyttet sin siste kraft og sine siste øyeblikk til å be for sine fiender: «Far, forlat dem, for de vet ikke hva de gjør» (Luk. 23, 34). Og da Jesus kom til Jerusalem for siste gang og ikke eide flere midler til å frileste denne ugodelige og gjenstridige byen, da sto han på Oljeberget og gråt over den, hans profetiske blikk så den uungåelige og forferdelige dom som ville ramme byen.

Slik er Gud.

Han elsker sine fiender. Når han ser den ugodeliges fortvilte stilling, hans tomme glede og virkelige sorger, hans skuffelser, li-

delser og angst, mens han ubønnhørlig føres med tidens strøm mot helvedes pine, da røper den ugodeliges nød og hjelpebosset til Guds hjerte. Han hører dette rop, og han bøyer seg ned over sitt hjelpebosse menneskebarn for å hjelpe det.

Og den uomvendte tar imot hjelpen så lenge den gjelder materielle goder. Men så snart Gud kommer med hjelpe for *sjelen*, da vender den hjelpebosse seg vekk, ja flykter ofte i stor skrek for sin Gud: han *vil ikke bli omvendt!*

Bønnen er for de hjelpebosse.

Se nå på den synder som ikke lenger flykter fra sin Gud. Han har stanset i det himmelske lys, og mer eller mindre raskt får han se sine gamle synder, sitt hjertes bunnløse urenhet, sin angerøse kulde og likegyldighet, sin uvilje mot Gud, mot Bibel og bønn, sin veke viljes permanente lust til synden.

Hva gjør han så?

Som alle andre roper han i denne nød til Gud. Mer eller mindre intenst, mer eller mindre ofte, mer eller mindre regelmessig. Men han får ikke noe svar fra Gud. Han kjenner seg forlatt, som en mann som ligger og driver på hvelvet ute i det åpne, opprørte hav. Han roper av all sin kraft, og kan ikke la være, skjønt det ikke finnes et menneske som kan høre ham.

Og så sier den tilintetgjorte synder til seg selv: «Når Gud ikke svarer meg, så er det naturligvis fordi jeg ikke ber riktig. Kan det kalles bønn det du ber? Er det annet enn ord, tomme ord? Når de lenger enn til taket? Er det ikke mer hellig alvor og mer avgjort vilje i bønnen, så er det ingen bønn som Gud kan høre».

Min hjelpebosse venn, din hjelpebosset er den sterkeste bønn som stiger opp til Guds ømme faderhjerte. Han har hørt din bønn fra første øyeblikk du ærlig ropte din nød ut for ham. Dag og natt bestiller han ikke annet enn å lytte ned til jord for å høre om det er noen av hans hjelpebosse menneskebarn som

vender seg til ham i sin nød.

Og hør videre : Det er ikke din bønn som setter Gud i bevegelse for å frelse deg. Nei, din bønn er en frukt av at Jesus har banket på ditt hjerte og sagt deg at han vil inn til deg i din nød. Du mener at alt er stengt for deg, fordi du ikke kan be. Min venn, det er nettopp denne hjelpe løsheten som er det avgjørende i din bønn.

Bønn er å lukke opp for Jesus og slippe ham inn til din nød. Din hjelpe løshet er det som lukker døren helt opp for Jesus og gir ham adgang til all din nød.

Men hvorfor svarer han meg ikke? spør du i din rådvillhet.

Han har svart på din bønn. Han er gått inn til deg gjennem den dør du i din hjelpe løshet har åpnet for ham. Han bor allerede i ditt hjerte og gjør allerede sin gode gjerning der inne.

Du har ikke riktig forstått hans svar ennå. Men i det ligner du alle oss andre som ber. Vi ber og får svar, men forstår ikke svaret straks, ofte forstår vi det først lenge etterpå.

Du har tenkt deg et bestemt svar fra Gud: fred, visshet, glede i sjelen. Og når du ikke får det, mener du at Gud ikke har svart deg. Jesus har mye å si oss og mye å gjøre i oss som vi ikke forstår. Vi er utsmodige og synes at han skulle gjøre noe annet for oss, akkurat som Peter under fotvaskingen (Johs. 13, 1-10). Men Jesus lar seg ikke forstryre av vår utsmodighet. Han fortsetter rolig, og sier imens : «Hva jeg gjør, forstår du ikke nå, men du skal skjønne det siden», v. 7.

Bli derfor ikke engstelig fordi du er hjelpe løs. Og la fremfor alt ikke hjelpe løsheten hindre deg i å be. For den er bønnens egentlige hemmelighet og drivende kraft. Derfor skal du heller prøve å takke Gud for hjelpe løshetens gave. Det er en av de største gaver som Gud kan få gitt oss. For det er bare gjennem hjelpe løsheten vi lukker oss opp, så Jesus kan få gå inn til oss med all sin nåde og gave.

Fra himmelen ser visst mange ting annerledes ut enn de gjør her på jorden. Jeg tenker også at våre bønner tar seg annerledes ut der opp fra.

Det er f. eks. bønnemøte. Og nå ber den ene etter den andre. Først de som er vant til å be høyt i andres påhør. De ber godt og oppbyggelig. Og når de sier amen, er alle stilltende enig om at det var en god bønn.

Men på det samme bønnemøte er det også en troende som gjerne vil be høyt sammen med de andre. Han kjenner at han trenger det, kanskje mer enn noen av de andre, men han er uvant med dette. Og det vil ikke riktig gå. Tankene vil ikke henge sammen, og ordene snubler over hverandre. Til sist er han så forvirret at han ikke en gang husker å si amen. Og etterpå er han så fortvilet, både over sin bønn og over seg selv, så han knapt tør se noen av de andre i øynene når bønnemøte er slutt.

Men jeg tenker at de der oppe i himmelen allerede har istemt en ny lovsang i glede over å høre et menneske som virkelig ba til Gud fordi han i sin hjelpe løshet ingen råd visste. Jo, slike bønner gjør inntrykk på dem i himmelen.

La meg si enda et ord om hjelpe løsheten i bønn.

Vi kan oppleve den høyst forskjellig. Særlig i følelseslivet kan den frembringe høyst forskjellige virkninger. Regelen vil vel være den at hjelpe løsheten er mest følbar, griper sterkest inn i følelseslivet i den første tid av vårt kristenliv.

I den tid da Herren «bøyer» vår ånd og «sonderknuser» vårt hjerte (Esa. 57, 15), Da han knekker vår selvtillit og vår selvhjulpenhet, settes utvilsomt vårt følelsesliv i den sterkeste bevegelse. Ikke bare fordi det hele er så nytt og ukjent, men fordi det hele er så uforståelig.

Til Guds vesen hører også det å være ubegripelig. Han er så stor at ingen skapning helt ut kan forstå ham. Og nå kan ikke noe men-

neske møte Gud uten også å støte på hans ubegripelighet.

Som ovenfor nevnt, varer det ikke lenge før den vakte synder møter det ubegripelige ved Gud : Hvorfor får jeg ikke fred og visshet og glede? Hvorfor hjelper ikke Gud meg i min fortvilelse? Hvorfor lar han meg synke i en evig fortapelse når han ser hvor gjerne jeg vil bli frelst? Hvorfor svarer han ikke et ord på alle mine nødrop?

Vi kan lide meget med et forholdsvis stil-le sinn når vi bare kan øyne *grunnen* til våre lidelser, eller *hensikten* med dem. Men det ubegripelige, som for oss så lett blir det *meningsløse*, det opprører og irriterer oss mer enn noe annet. Derfor er der knapt noen side ved Gud som vi har lettere for å støte oss på enn nettopp denne hans ubegripelighet. Vi minnes det vemodige ord av Jesus : «Salig er den som ikke tar anstøt av meg.» (Matt. 11,6)

Men derfor er det visst heller ingen side ved Gud som lettere knekker vår selvtillit og selvhjulpenhet. Vi møter for første gang noe som setter oss helt fast. Ikke orker vi vende tilbake til det gamle liv, og ikke finner vi noen vei til Gud. Vi har ennå ikke lært å overgi oss til den ubegripelige Gud. Derfor er hele vårt vesen i opprør. Det ubegripelige fyller oss alltid med en lammende angst.

Det menneske som holder ut i denne angst, uten å flykte fra Gud og sin egen samvittighet, og blir stående overfor den ubegripelige Gud, opplever nå underet : at Gud knekker selvtilliten og selvhjulpenheten. Uten å forstå, dras den hjelpe-løse synder inn til den ubegripelige Gud. Det er Gud selv som i Kristus setter ham i stand til å bøye seg for at Gud er ubegripelig, til å finne seg i det, ja å stole på og hvile i den ubegripelige Gud.

Derved er det skjedd noe avgjørende i denne synders liv.

Han har forsonet seg, ikke bare med at Gud er ubegripelig, men også med at han selv er hjelpe-løs. Mens dette hittil satte hele hans vesen i opprør og angst, så har han nå

opplevd hjelpe-løsheten som synderens egentlige stilling til Gud.

Ikke ved refleksjon, men med opplevelsens hele visshet vet han nå at et spebarn ikke er mer hjelpe-løs i forhold til sin mor enn han er i forholdet til Gud. På alle punkter er han like hjelpe-løs, både når det gjelder til-givelse for synden og seier over synden, det nye liv i hjertet, veksten i nåden og troska-pen i det daglige samliv med Gud og men-nesker.

Og så går hjelpe-løsheten inn i bønnelivet på en ny måte.

Før var hjelpe-løsheten bønnens stormsentrum, som enten presset frem bønnens fortvilte skrik eller målbant sjelen så en ikke greidde å finne et eneste ord til å be i sin fortvilelse.

Nå bærer hjelpe-løsheten stilt hele bønnens liv. Det sørderknuste hjerte vet at det ikke formår noe overfor Gud, men at det heller ikke behøver mer enn å finne seg i sin hjelpe-løshet og la seg stelle og betjene av den høye og hellige Gud, akkurat som det lille spebarn lar seg stelle av mor.

Derfor består nå bønnen i den enkle ting å fortelle Gud dagen lang hvor det er vi kjenner oss hjelpe-løse. Og bønnen flammer opp hver gang Guds ånd, bønnens ånd, un-derstreker vår hjelpe-løshet for oss, så vi kjen-ner at vi er uten kraft til både å tro og håpe og elske og tjene og ofre og lide, til å lese og be og kjempe mot de onde lyster.

Det hender nok ofte at vi glir ut av denne hjelpe-løshetens salige stilling til Gud. Den gamle selvtillit og selvhjulpenhet reiser hodet. Og følgen er at vi igjen kommer på kant med hjelpe-løsheten. Den fyller oss igjen med angst og forvirring. Alt blir uregitt for oss. Syndsforlatelsen blir uviss. Freden forsvinner fra hjertet. Verdslighet, treghet og åndelig interesseløshet legger seg kvelende over sjel-elivet. Synden overmanner oss i det daglige liv, og den uvillige ånd trenger inn i vår tje-neste for Gud og mennesker.

Inntil Gud igjen får «knust» vårt hjerte så

vi igjen finner oss i å være den hjelpeøse synder som ikke kan noe annet enn dette ene: å la seg benåde og elske og pleie av den ubegripelige Gud. Da bringer igjen hjelpeøsheten orden i forholdet til Gud og mennesker. Og fremfor alt bringer den igjen vår bønn i orden.

Bønnens hjelpeøshet ligner på en slående måte den tilstand som den lamme eller gikt-brudne befinner seg i. I begynnelsen var det noe smertefullt, ja nesten uutholdelig å være så hjelpeøs at han ikke kunne føre en skje til munnen eller slå en flue fra ansiktet. Og vi kan så godt forstå at han ikke kunne oppleve dette uten veldig protest og opprør i sitt indre, med de mest intense forsøk på å gjøre bruk av sine lemmer som han før var vant til.

Men se på denne syke etter at han har gjort opp med sykdommen og forsonet seg med sin hjelpeøshet. Han er likså hjelpeøs nå som før. Men hjelpeøsheten engsler og piner ham ikke lenger. Den er blitt en del av hans liv og preger alle bevegelser og alle hans forhold.

Han må ha hjelp til alt. Det kjennes ydmykende. Men se hvor denne ydmykelse har preget ham. Hans bønn om hjelp, stille og fordringsløs, ja det er som han ber om forlatelse

for at han må be om hjelp. Og se hvor han er takknemlig for den minste hjelp.

Alle tanker og planer er bestemt av hjelpeøsheten. Han er jo nemlig i ett og alt avhengig av dem som pleier ham. Vi ser hvordan denne avhengighet knytter et eiendomsmelig bånd mellom ham og dem, det sterkeste bånd som kan knyttes mellom mennesker

Se, slik er det vår hjelpeøshet skal knytte oss til Gud, i avhengighet som aldri kan males i for sterke farger. Tenk bare på et ord av Jesus som dette: «Uten meg kan i intet gjøre» (Johs. 15, 5). I en eneste linje sier han her det som vi må bruke et helt liv til å lære. Og likevel har vi ikke lært det helt når vi er kommet til dødens port.

Jeg blir ikke trett av å understreke hjelpeøsheten, for det er den som er det avgjørende, ikke bare i vårt bønneliv, men i hele vårt forhold til Gud. Så lenge vi kjenner vår hjelpeøshet, vil ingen vanskelighet overraske oss, ingen nød forvirre oss, ingen hindring skremme oss. Vi venter ikke noe av oss selv og legger derfor alle vanskeligheter og hindringer frem for Gud i bønn. Det vil jo si: vi lukker opp og gir Gud adgang til å bruke sine underkrefter på vår hjelpeøshet.

Dei som ingenting har, men enda eig alt

(2. Korint. 6, 10)

Av og til får eg det inntrykk at me som lever med Jesus har meir syn for, og lever i, det me er frelse fra enn det me er frelse til, er meir opptekne med oss sjølv, med det me er og det me ikkje er, enn me er opptekne med Jesus og det me er og har i trua på han. Mange tenkjer meir på trua og strevar med å tru, enn å lytta til trua sitt ord og innhold som skaper trua på Jesus. Og ofte fryktar me at dét heile er kunnskap og lærdom og

ikkje sant liv med Gud, for hadde det det vore kunne me ikkje vera slik som me er.

Kva kjem dette av? For det første så brukar me vel meir vårt naturlege auga til å sjå med, enn trua sitt auga som me fekk då me kom til trua på Jesus. Og for det andre lever me vel meir i tanken på oss sjølv og det me er etter kjøtet, enn me tenkjer på og lever i evangeliet om Jesus, på det me har fått i han og det me er i han. Det er Jesus som

er trua sitt opphav, og den lever åleine ved ordet om han. Det var grunnen til at Jesus sa til Marta : Maria har funne den gode del, det eine nødvendige, som ikkje skal takast ifrå henne. Ho sat ved Jesu føter og lydde på orda hans.

Dertil kjem det vel av at me ikkje alltid har klart for oss at me er to personar i ein. Kjøtet og Anden, den gamle Adam eller det naturlege menneske og det nye menneske som er født i oss ved trua på Jesus, dei bur saman i ein person. Og når to slike størrelsar, med så ulike naturer og interesser, skal bu under same tak, kan me vel ikkje venta anna enn at det vil bli gnissing, vanskar og strid. Her i 2. Korint. 6 talar apostelen nettopp om dette, og viser korleis den som har teke imot nåden og frelsen i Jesus er og har det. Den eine lever i æra og den andre i vanæra, både overfor Gud og menneske. Den eine får lovord og den andre lastord, den eine fører vill og den andre er ukjend, den eine skal dødast og den andre lever, den eine syrgjer og den andre gleder seg. Me er fattige, men kan likevel gjera mange rike, me eig ingen ting men likevel eig me alt. Slik talar Guds ord om Guds nådebarn og Guds medarbeidarar.

Guds ord set eit klart skilje millom disse to personar hjå ein sann kristen, og lærer me ikkje å sjå som Gud og rekna som Gud og hans ord i denne saka, vil me snart koma i store vanskar og tvil og mørke.

Her trur eg mange av dei gamle hadde eit klarare syn enn me som lever i dag. Det ser me når me høyrer på vitnemåla deira, slik me har dei samla i sangboka vår. Der vil du sjå at dei hadde eit klart syn for det dei var frelst frå, men ennå meir for det dei var frelst til. Dei kjende seg sjølv og det dei var i sin ufrelste tilstand og det dei var etter si natur, men like klart kjende dei Jesus og det Gud hadde gitt dei i han og det dei eigde og var i trua på Han, på det dei var i Guds auga. Me tek med nokre av deira vitnemål.

«Slik som eg var kom eg til Gud og fann

heimatt til far. Skuldig til døden for syndene mange, bunden i lekkjer på syndeveg lange. Å, for eit under, han elsk til meg bar, slik som eg var. — Då eg fekk sleppa den byrda eg bar ! Døra vart opna for syndaren store, ja, det var nok det som frelsaren gjorde. Barn fekk eg vera, og Gud var min far, slik som eg var. Slik som eg er, Herren i nåde til barnet sitt ser. Om synder og tvil, det er heile mi æra, Han er min frelsar, og det vil han vera. Nåden er fri, og eg kviler med der, slik som eg er». (Engeset)

«Jeg fattig er og syk og såret fra hovedisse inntil fot, dog har han meg til brud utkåret og tvettet ren i Lammets blod. Jeg som til helved skyldig var, er Jesu brud og Gud min far». (P. Nordsletten)

«O Jesus, åpne du mitt øye at jeg må se hvor rik jeg er ! Jeg har en Fader i det høye som faderomhu for meg bær. Jeg har en broder ved Guds side sim alltid tréder fram for meg. Jeg har en nådestrøm så vide som himlens hvelving strekker seg. Jeg har en talsmann tro i nøden, en trøster og husvaler god. Jeg har et evig liv i døden, en evig fred i Jesu blod. Jeg har et evighetens rike, et nåderike, det er sant. Jeg har en krone uten like, en arv som Jesus til meg vant. Ei burde jeg da gå og sørge, jeg er en mektig konges brud, skjønt jeg i vantro titt må spørge : Hvor er din høyhet og ditt skrud.» (Linda Sandell)

«Engstede hjerte, opp av din smerte ! - Glemmer du aldeles bort hva du har : Frelserens vennskap, nåde og kjennskap! Ennå han lever og er som han var. Minnes hans seier, husk hva du eier, ikke i deg, men i frelseren kjær : Ren og rettferdig, himmelen verdig, ikke i deg, men i Jesus du er. Synden deg plager, netter og dager, — dog — du en evig rettferdighet har. At vi er rene skylder vi ene ammet, ja Lammet som syndene bar. Helgedrakt bær vi, undere er vi : Salige, selv om vi sukker i sorg. Kongebarn høye, velkjent med møye, sjeldan har ro, skjønt vi bor i Guds borg. Opp av din dvale, hør dog Guds

tale, glem ikke bort *hva i Kristus du har*.» (C. O. Rosenius).

Er det ikkje godt og truesstyrkande å høyra Kristi vitnemål frå dei som levde før oss, dei som stridde den same trua sin gode strid som me gjer? Det er ofte smått med vitnemåla hjå oss, men ta deg då ei stund med songboka og les eller syng deg til oppbygging på trua og gleda i Herren!

Ja, men - synest eg noken tenkjer, men eg er redd det er berre kunnskap og lærdom som set ihovudet, eg trur ikkje at eg har opplevt det retteleg, for hjarta er så überørt, kaldt og likegyldig, og eg er så redd at eg skal bedra meg sjølv. Alt det du lærer og forkynner om synda, vantrua, og det som er galt, det passar på meg — så det kan ikkje talar nokre, og har det så vondt, lengtar og talar nokre, og har det så vondt lengtar og fryktar.

Kva kjem dette av? For det første at me blanda saman det gamle og nye menneske. Og for det andre er eg redd at me som forkynner er uklare, og ikkje skil rett millom kunnskap og død kunnskap, millom tru og oppleving.

Rett nok finst det ein død kunnskap som er lært og set oppe i hovudet, og den er farleg. Men dei fryktar nok ikkje at dei skal bedra seg sjølv, og dei erkjenner så visst ikkje i hjarta at alt Guds ord passar på dei, slik dei gjer som me nemde ovanfor. Dei lever i sin kunnskap og trøstar seg til den, mens dei i hjarta står Guds Ande og ord imot og har ikkje gått konkurs på seg og sitt.

Eg er redd me av og til kjem i skade for å ringeakta og tala feil om kunnskapen om Jesus. Det gjer ikkje Bibelen. «Men det som var meg ei vinning, det har eg for Kristi skuld halde for tap, ja, eg held og i sanning alt for tap, av di *kunnskapen om Kristus Jesus*, min Herre, er så mykje meir verd, for hans skuld har eg tapt det alt saman, og eg held det for skarn, så eg kan vinna Kristus»

(Fil. 3). Ta fyre deg bibleordboka og slå opp på kunnskap, og der vil du få sjå kva Gud seier om kunnskapen om Jesus. Det er ved den du blir frelst, og det er ved kunnskapen om Gud me veks i nåde og kjennskap til Jesus.

Og det står i Rom. 1, 28 at årsaka til at dei ikkje blir frelst er at de ikkje brydde seg om å eiga Gud i kunnskap. Og i Rom. 2, 20 står det om Israel at dei *trøysta* seg til at dei i *lova* hadde den rette form for kunnskap, at dei i lova kjende Guds vilje, at dei var vegvisarar for blinde og eit Ijos for dei som levde i mørke og lærarar for umyndige, men dei lærde ikkje seg sjølve og kjende ikkje si eiga synd og stoda til Gud.

Når alt det Guds ord lærer passar på deg og du erkjenner at alt hjå deg er galt overfor Gud, då viser det at kunnskapen om den heilage og rettferdige Gud har nått hjarta ditt. Men du gløymer kunnskapen om Jesus, han som du har teke di tilflukt til og så gjerne vil tilhøyra. Kunnskapen om han som døydde for deg og dine synder på krossen, han som sona all di synd ved sitt blod, leid di straff og dom for at du skulle gå fri. Deg og ditt gamle menneske det gjorde han opp for på krossen og tok det bort frå Guds auga, han reknar ikkje lenger med det og ser det ikkje (Rom. 6, 5-11. Les og hør om Jesus, om det han har gjort for deg, om det *Gud har gitt deg i han*, til auga blir stort og vått og hjarta kviler i nåden, i han som alle kunnskapens skattar finst løynde i (Kolles. 2,1-3)

Lat ikkje djevelen få ta frå deg kunnskapen om Jesus, ved å visa til at det er berre lærdom og kunnskap som set i hovudet og ikkje i hjarta, med den begrunnelse at du ikkje har den rette opplevinga og ikkje *føler det rett* i hjarta. Forlat deg på ordet og kunnskapen om Jesus, om det han har gjort for deg og er for deg, for det er det åleine som er trua sin grunn og trua sitt innhald. Trua oppstår og kjem til oss ved Kristi ord, evangeliet eller

kunnskapen om Jesus (Rom. 10). Eg har overlevert dykk det evangelium som eg sjølv har motteke, som de og vert frelse ved, så sant de held fast på det ordet eg forkynnte dykk det ved, seier Paulus.

Så vonar eg du ser og skynar at det rette livet med Jesus er å vera skuldig i alt det lova forkynner, men sjela og det nye menneske er fri i Kristus. Du må stott sjå og erfara at du er ingen ting og har ingenting som du kan rekna med og som held inne for Guds heilage og rettferdige augo, men likevel eig du alt det Jesus er og har gjort for deg i trua på Jesus og kunnskapen om han. Du må erkjenna at du er fatig, fatig i ånda og ytterst fatig når det gjeld liv og teneste, men likevel kan du gjera mange rike. Det gjer du ved sjølv å leva i kunnskapen om Jesus, ved å frimodig vedkjenna deg den til alle tider og alle stader der du lever og ferdast. For med hjarta trur me til rettferd, og med munnen vedkjerner me til frelse, seier Guds ord i Rom. 10. Og legg til at ingen som set si lit til han kjem på skam.

Amund Lid.

HVA ER LOVGJERNINGER OG HVA ER ÅNDENS FRUKT ?

I Galaterne 3, 10 står det at så mange som holder seg til lovgjerninger er under forbannelse, for det er skrevet: forbannet er hver den som ikke blir ved i alt det som er skrevet i lovens bok så han gjør det.

Dette ble først skrevet til Galaterne, som hadde opplevet frelse (Gal. 3, 1-3), men som var ført vill av falske forkynnere og falsk forkynelse. Men det er også skrevet til alle som kom etter dem, også til oss som lever i dag.

Hva er lovgjerninger?

I følge Konkordieboken (De Lutherske bekjennelsesskrifter), på side 303 sies det : «De gjerninger som skjer ifølge loven er og kalles lovgjerninger, så lenge som de avtvinges mennesket bare ved frykten for straff og trusselen om Guds vrede.

Men Åndens frukt er de gjerninger som Guds Ånd, Han som bor i de troende, virker ved de gjenfødte og lar skje av de troende for såvidt de er gjenfødte. Således virker Ånden gjennem frivilligheten som om de troende ikke visste noen ting om bud, trussel og belønning. På denne måten lever Guds barn i loven, og fører sitt liv etter den guddommelige lovs målestakk (norm).

Denne måte å leve på kaller Paulus i sine brev for Kristi lov og sinnets lov. Men likevel innebærer det ikke å være *under loven, men under nåden*. (Rom. 6, 14 7623,8)

Jeg vil med andre ord si om den samme sak, at alle ting som en vil berge det gamle menneske med, er lovgjerninger og døde gjerninger.

Karsten Paulsen.